

itu tværs over den Linie, hvor han skulde læse. Under alle Omstændigheder stod denne Erklæring i de Blade, jeg har set, ikke som en Enkeltmands Erklæring, men den stod refereret absolut som en Erklæring fra Bestyrelsen. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet; det kan nu ikke nytte noget. Han sagde, at det var selvindlysende, at en Bestyrelse ikke kunde udstede nogen saadan Erklæring. Det er aldeles ikke selvindlysende. Hvad skulde der være i Vejen for, at en Bestyrelse udsteder en hvilken som helst Erklæring; den finder for godt og kan enes om? Derimod er det nogenlunde selvindlysende, at intet enkelt Medlem har den Dristighed uden Bestyrelsens Bemyndigelse at udstede en Erklæring paa hele Bestyrelsens Vegne. For øvrigt har ogsaa det ærede Medlems Kollega, Redaktøren af Demokraten i Aarhus, aldrig benægtet det, men til Overflod paa mange af mine Vælgermøder, hvor vi have drøftet dette Spørgsmaal, indrømmet, at denne Erklæring var afgiven af Bestyrelsen. I adskillige Artikler i Demokraten har han erkendt det samme, og i en af de Artikler, der var Svar til mig, har han erklæret, at en saadan Erklæring var nødvendig, men den var uheldig i Formen, sagde han, ligesom det ærede Medlem sagde, at den var uheldig redigeret. Dette kan jeg nu imidlertid slet ikke indrømme; naar de hverken havde ydet eller vilde yde Hjælp til de arbejdsløse, forekommer det mig, at Erklæringen er fuldstændig korrekt ikke alene i sin Form, men ogsaa i sit Indhold; Erklæringen var saa klart og tydeligt affattet, som nogen Erklæring kunde være. For øvrigt ligger der jo ogsaa en Indrømmelse fra det ærede Medlem, han sagde nemlig, at Hensigten med denne Erklæring var at faa Byraadene til at give noget større Tilskud til de fri Fattiggasser. Men hvor kan Bestyrelsen have en Hensigt med en Erklæring, som den ikke har noget med at gøre? Det gaar over min Forstand. (*Sabroe*: Det sagde jeg slet ikke.) . . . Jo, det er saamænd sagt mange Gange af Hr. Simonsen, min ærede Modkandidat. Vi have drøftet dette Spørgsmaal mangfoldige Gange. Men for ikke at gøre det ærede Medlem Uret, for at ikke denne Erklæring skal komme ham til Skade paa hans gode Navn og Rygte som Formand for denne fri Fattiggasse, saa kan jeg fra aldeles paalidelig Kilde oplyse, at det ærede Medlem ikke var til Stede paa det Møde, hvor de vedtogs Beslutningen. Og jeg kan fra samme paalidelige Kilde . . .

Formanden: Det forekommer mig, at det ærede Medlem kommer for stærkt ind paa rent lokale Forhold.

J. Nielsen: Ja, dem har han ogsaa angrebet. Men nu er jeg for øvrigt lige ved Enden.

Formanden: Det ærede Medlem er ved Enden.

J. Nielsen: Det ærede Medlem sagde endvidere, at de af mig fremførte Tal ikke vare noget rigtigt Udtryk for den Hjælpssomhed, som fandtes inden for Socialdemokraterne. Jo, de af mig fremførte Tal ere Udtryk for det, som de skulle være Udtryk for, de ere et korrekt Udtryk for, hvad de organiserede Arbejdere gennem deres Foreninger have ydet for at sikre sig selv og deres Kammerater mod Følgerne af Arbejdsløsheden.

Saa skal jeg lige gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (*J. Jensen*), en Bemærkning, som jeg glemte, da jeg havde Ordet sidst. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde *fornærmet* Arbejderne ved en Udtalelse, som han refererede korrekt, nemlig den, at naar man vilde være rigtig kritisk, kunde man sige, at Understøttelse til de arbejdsløse maaske mere hemmede end fremmede den naturlige Regulering af Arbejdskraften fra det ene Arbejdsfelt til det andet. Dette er fuldstændig rigtig gengivet, det har jeg udtalt, og det staar jeg ved. Her er altsaa egentlig kun Tale om at overgaa fra et Arbejdsfelt til et andet. Jeg har slet ikke tænkt paa, at det mulig kunde forhindre en Arbejder i at søge Arbejde inden for det Fag, hvori han nu en Gang er uddannet, skønt det ærede Medlem dog sikkert ikke vil benægte, at Menneskene, som gamle Balle siger, ikke ere saa gode, som de burde være, og at der nok kunde tænkes saadanne Arbejdere. Men det har jeg, som sagt, slet ikke tænkt paa. Jeg har kun tænkt paa, at naar en Mand er oplært i et eller andet Fag og har gaaet i mange Aar og arbejdet ved en vis Beskæftigelse, vil han grumme nødig gaa fra denne over i et andet Fag til et helt andet Arbejde. Men Forholdene kunne jo udvikle sig saaledes, at man, naar der faktisk er blevet for mange uddannede Folk inden for et vist Arbejdsfelt, bliver nødt til at fortrække og tage fat paa et andet. Men at tale om denne Ulyst til at flytte fra et Fag over i et andet, er ingen Fornærmelse over for